

РЕШЕНИЕ

№ 3724

гр. София, 18.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 18.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **6249** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с 233 от Закона за МВР (ЗМВР).

Образувано е по жалба на А. С. Ц., чрез процесуалния му представител адв. В П срещу заповед № ЧР – 98 от 04.08.2010 г. на главния Д. на Г. Д. „О.“, с която на основание чл. 393, ал. 2 от ЗСВ, чл. 228, т. 2, чл. 226, ал. 1, т. 6, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР и чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се излагат доводи, че оспорената заповед е издаден в нарушение на материалния закон, както и че в същата липсват мотиви. Посочва се, че спрямо жалбоподателя е налице образувано наказателно производство, което не е приключило с влязла в сила присъда, като изводите, направени в хода на дисциплинарното производство се основават само на предварителна проверка на органите на досъдебното производство. Иска се отмяната на оспорената заповед.

Ответникът – Г. Д. на Г. Д. „О.“, чрез процесуалния си представител юрк. Ж изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. – град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № з – 701 от 28.06.2010 г. на главния Д. на ГД „О.“ е образувано

дисциплинарно производство срещу полицай I степен А. С. Ц. – сътрудник по охраната I степен, сектор „О. на сградите” в ОЗ „О. – С. град” във връзка с постъпили данни за извършено дисциплинарно нарушение от страна на служителя, изразяващо се в заплаха за убийство на Е Т, Д М и Н Т от гр. С.. Със заповедта е определен състав на дисциплинарно-разследващ орган, като е даден срок за приключване на производството до 06.07.2010 г.

Заповедта е надлежно връчена на оспорващия срещу подпис на 29.06.2010 г.

Установява се, че срещу служителя е образувано и водено досъдебно производство по д.п.пр.пр. № 183/2010 г. по описа на С районна прокуратура за престъпление по чл. 325, ал. 1 вр. чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от Наказателния кодекс.

Към преписката по дисциплинарното производство са приобщени материалите по д.п. пр.пр. № М 183/2010 г. по описа на СРП съгласно писмо изх. № М – 183 от 20.07.2010 г., вх. № ОР – 1126 от 20.07.2010 г. Приложени са протоколи за разпит на свидетелите Д С М, Е Т Т, Н П Т, Б Л И, И Ц И; протокол за доброволно предаване от 26.06.2010 г. на огнестрелно оръжие - пистолет „Макаров” с номер ВЕ29715 и пълнител към него, иззет от А. С. Ц.; съобщение за получен сигнал за извършено престъпление от 27.06.2010 г.

Служителят е дал писмени обяснения по случая с рег. № 5769 от 29.06.2010 г., съгласно които лицето твърди, че е предизвикано от своите съседи – „Д М хванала съпругата ми за косата, а Е Т с един чук посяга към съпругата ми, чукът е насочен към главата й.....” и посочва, че при тази гледка той е действал импулсивно – „влязох вкъщи, взех оръжието и стрелях във въздуха...след изстрела те избягаха, а аз се обадох в 06 РУП”. Допълва, че е извадил пълнителя от оръжието и че не е стрелял на обществено място, като след това е пристигнала дежурния автомобил, предал е оръжието и е отведен от служители на 06 РУП- СДВР.

Въз основа на събраните доказателства е изготвена обобщена справка от дисциплинарно-разследващия орган с рег. № 5045 от 26.07.2010 г., с която служителят Ц. е запознат лично срещу подпис на 30.07.2010 г. с отбелязване, че са разяснени правата му съгласно чл. 243 от ППЗМВР.

От жалбоподателя е подадено възражение до главния Д. на ГД”О.” с вх. № 35 от 02.08.2010 г.

Изготвено е становище рег. № 5254 от 03.08.2010 г. на дисциплинарно – разследващия орган до главния Д. на ГД „О.” с предложение на А. С. Ц. да бъде наложено дисциплинарно наказание – уволнение за неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГД „ИН” и ГД „О.”.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на заповед № ЧР 98 от 04.08.2010 г. на главния Д. на ГД „О.”, с която на основание чл. 393, ал. 2 от ЗСВ, чл. 228, т. 2, чл. 226, ал. 1, т. 6, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР и чл. 230, ал. т. 4 от ППЗМВР на служителя А. С. Ц. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното правоотношение със служителя.

При така установените факти Административен съд, С. град приема от правна страна следното:

Видно от данните по делото заповедта е връчена на адресата на 05.08.2010 г., а жалбата от А. С. Ц. е подадена чрез административния орган с вх. № 38 от 17.08.2010 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административно-производствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 - т. 5 от АПК.

Съгласно представените по делото доказателства към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателя е заемал длъжността – сътрудник по охраната І степен в сектор „О. на сгради” на Областно звено „О. – С. град”. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и за прекратяване на служебното правоотношение е издадена от главния Д. на ГД „О.”, който съгласно чл. 393, ал. 3 от Закона за съдебната власт вр. чл. 186, ал. 1 от ЗМВР е компетентният орган за издаването ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден при липса на съществени процесуални нарушения. Спазени са установените в чл. 225 от ЗМВР преклузивни срокове – двумесечният, считано от откриване на нарушението и едногодишният – от датата на извършване на нарушението. Твърдяното нарушение е извършено на 26.06.2010 г., а оспорената заповед е издадена на 04.08.2010 г.

Съгласно чл. 230, ал. 1 от ЗМВР, при наличие на данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на министъра на вътрешните работи и се открива дисциплинарно дело. В тези случаи, дисциплинарното производство се извършва от дисциплинарно-разследващи органи, определени от министъра на вътрешните работи. В процесния случай, дисциплинарното производство е образувано със заповед № з-701 от 28.06.2010 г. на главния Д. на ГД „О.” и със същата заповед е определен дисциплинарно-разследващ орган за изясняване на постъпили данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на А. С. Ц.. Спазено е изискването на чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарно-разследващият орган е приключил разследването в едномесечен срок от образуването му, като резултатите са отразени в обобщена справка рег. № 5045 от 26.07.2010 г., адресирана до дисциплинарно-наказващия орган.

В хода на дисциплинарното производство дисциплинарно- разследващият орган е провел пълно, всестранно и обективно разследване на фактите и обстоятелствата относно осъщественото на 26.06.2010 г. от служителя А. С. Ц. деяние. Дисциплинарно-разследващият орган е събрал всички необходими доказателства, като са изискани събраните в хода на досъдебното производство доказателства, които имат пряко значение за дисциплинарното нарушение, осъществено от лицето съгласно писмо № М – 183 от 20.07.2010 г. При провеждане на съответните разследващи действия не е накърнено правото на защита на жалбоподателя - на същия е осигурено правото му на даде писмени обяснения, като такива са депозирани с рег. № 5769 от 29.06.2010 г. Видно от данните по преписката на служителя са разяснени правата по чл. 243 от ППЗМВР, включително и относно правото му да бъде защитаван от друг служител от МП. Дисциплинарно-наказващият орган е запознат с писмените обяснения на жалбоподателя видно от поставената върху тях резолюция на 23.07.2010 г. Установява се, че служителят е запознат и с обобщената справка на

дисциплинарно-разследващия орган, като му е осигурена възможност да направи възражение и същият е депозирал такова с вх. № 35 от 02.08.2010 г. по описа на ГД „О.“.

В изпълнение на чл. 245 от ЗМВР дисциплинарно-наказващият орган е запознат с материалите по дисциплинарното производство на 26.07.2010 г. видно от поставения подпис срещу израза "запознат".

С оглед на горното, се обосновава изводът, че в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до незаконосъобразност на обжалваната заповед. В хода на дисциплинарното производство е осигурено правото на защита на жалбоподателя и същият го е реализирал в пълна степен - същият е дал писмени обяснения; запознат е със съдържанието на заповед № з – 701 от 28.06.2010 г. на главния Д. на ГД „О.“; с обобщената справка рег. № 5045 от 26.03.2010 г., като е подал възражение до дисциплинарно-наказващия орган на 02.08.2010 г.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният индивидуален акт е издаден при правилно прилагане на материалния закон. В нея съдържа точно описание на извършеното от жалбоподателя дисциплинарно нарушение - посочени са мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Установената фактическа обстановка се подкрепя от събраните в хода на дисциплинарното производство писмени доказателства. Дисциплинарно-наказващият орган е констатирал, че на 26.06.2010 г. в гр. С. около 19.20 часа на ул. „Лерин“ № 42 в стълбището на къщата на площадката на първия етаж А. С. Ц. се е заканил на съседите си – Е Т, Д М и Н Т с убийство (като е насочил срещу тях пистолет и е стрелял, викайки, че ще ги убие). Прието е, че тези действия са възбудили основателен страх в неговите съседи за осъществяване на намеренията му, като по-късно при пристигането на полицейски служители служителят отново е насочил пистолет срещу съседите с думите „сега ще видите“. Установява се, че оръжието му е отнето от служители на ОБ РУП – СДВР и лицето е задържано с белезници. Така установените факти се подкрепят от събраните доказателства – докладни записки, протоколите за разпит на св. Д М, Е Т, Н Т, както и на полицейските служители Б Л И („иззех пистолета от А. С. Ц., защото в мое присъствие същият го насочи към негови съседи“), И Ц И („Ц. извади пред нас пистолет и го насочи към двете жени с думите „сега ще видите“). Самият жалбоподателя не оспорва факта, че е действал импулсивно и че е използвал оръжие срещу съседите си Е Т, Д М и Н Т, но твърди, че е бил предизвикан от посочените лица. Използването на оръжие срещу лицата (насочването и произвеждането на изстрел с него), както и използването на груби и обидни квалификации (псувал и заплашвал лицата) правилно са квалифицирани от дисциплинарно-наказващия орган като нарушения на чл. 8, чл. 31 и чл. 32 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от ГД „ИН“ и ГД „О.“. Нормата на чл. 8 от Етичния кодекс урежда задължението на служителя винаги да проверява законността на действията, които възнамерява да извърши; съгласно чл. 31 при изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот служителят следва поведение, което не уронва престижа на службата и съобразно чл. 32 не може да участва в скандални прояви, с които би могъл да урони престижа на службата. Описаната проява на А. С. Ц., осъществена на 26.06.2010 г. съставлява нарушение на съответните правила от Етичния кодекс, уреждащи особеното положение на служителите на ГД „О.“ в служебния и обществен живот и забраната да участват в скандални прояви, които уронват престижа на

службата. С Етичния кодекс оспорваният е запознат видно от декларация от 28.08.2006 г. Правилно е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че с поведението си на 26.06.2010 г. жалбоподателят е нарушил служебната дисциплина и деянието му е квалифицирано като такова по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР. Налице е поведение на служителя, което уронва престижа на службата по смисъла на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, която норма предвижда наличието на две кумулативни предпоставки - деянието да е несъвместимо с етичните правила за поведение на служителите в МВР (в случая служителите в ГД „О.“) и същото да уронва престижа на службата. Съдът счита, че с осъществено нарушение жалбоподателят е уронил престижа на службата, доколкото служителите в Г. Д. „О.“ следва да отговарят на установени по-високи критерии за изпълнение на служебните си задължения.

Неотносимо към настоящия спор е твърдението, изложено в жалбата, че по отношение на лицето няма влязла в сила осъдителна присъда и това прави заповедта немотивирана и незаконосъобразна. Изнесеното пред съда обстоятелство, че спрямо А. С. Ц. е образувано и водено досъдебно производство за престъпление по чл. 325, ал. 1 и чл. 144, ал. 3, вр. 1 ал. 1 от НК, не оказва влияние върху законосъобразността на процесната заповед. В процесния случай деянието на Ц. е квалифицирано като такова по чл. 227, ал. 1, т. 10, а не такова по чл. 227, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Наличието на висящо производство за повдигнато обвинение срещу жалбоподателя за конкретно престъпление обуславя правомощието на държавата да реализира наказателна отговорност у лицето, която е самостоятелна юридическа отговорност и може да се кумулира с дисциплинарната отговорност.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е законосъобразна и жалбата на А. С. Ц. следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на ответната страна, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение на ответника в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 4 от АПК, Административен съд С. град, I Административно отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Ц. срещу заповед № ЧР – 98 от 04.08.2010 г. на главния Д. на Г. Д. „О.“.

ОСЪЖДА А. С. Ц. ЕГН * да заплати на Г. Д. „О.“ сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: